

ende paa Fattiggårdene, og jeg er ind-
 stændig enig med den ærede Ordfører i denne
 Ansøelse. Ganske vist kan der, som vi nu
 hørte udtalt af den ærede Finansminister,
 mellem disse gamle Krigere være dem, der
 kunne betegnes som uværdige — saa vidt jeg
 hørte Ministerens Udtalelser betegnede han
 dem saaledes; det kan ganske vist være Til-
 fældet. Jeg skulde ogsaa være den sidste til
 at nægte, at der ogsaa uden for Krigernes
 Kreds findes mange værdige trængende, som
 burde støttes og kan føje til — hvad den
 ærede Ordfører allerede har bemærket —
 at det efter min Opfattelse er en Skam for
 Samfundet, at overhovedet nogen som helst
 hæderlig fattig Mand og Kvinde skal ende
 paa Fattiggården eller under det offentlige
 Fattigvæsen. Det er mit Haab, at vi skulle
 komme ind paa et socialt Reformarbejde, der
 ikke alene skal gaa ud paa at afhjælpe Nøden,
 men meget mere søge at forebygge den. Men
 naar jeg imidlertid tror, at Forslagsstillerne
 have Ret i at fremsætte dette Forslag, og
 at det er fuldt forsvareligt at lade disse gamle
 Krigere gaa forud, er det ikke blot, fordi de have
 maattet døje meget ondt under de Felttog,
 de have deltaget i, men ogsaa, fordi de have
 maattet vove det højeste, et Menneſte ejer,
 nemlig Livet. Derfor vilde jeg gerne sige
 et Par Ord i Anledning af, at den højt-
 ærede Finansminister udtalte, at disse Folk
 jo kun have gjort deres Pligt. Det fore-
 kommer mig, at man, naar man kan sige
 om nogen, at han har gjort sin Pligt, har
 sagt overordentlig meget. Jeg kan i det hele
 taget ikke forstaa, at man kan sige noget
 mere rosende om en, end at han har gjort
 sin Pligt. Det er det højeste Maal, jeg
 synes nogen overhovedet kan naa til, og det
 forekommer mig, at det med større Ret kan
 siges om de gamle Krigere i Almindelighed
 end om nogen anden, at de have gjort deres
 Pligt, baade de, der i 3-Mars Krigen
 1848—50 sejrede, og de, der i 1864 maatte
 bukke under i den ulige Kamp, vi da førte.
 Men maa det siges, at disse gamle Krigere
 have gjort deres Pligt, staar det nu til os
 at gøre vor Pligt over for dem. Angaaende
 Lovforslagets nærmere Bestemmelser vil jeg
 gerne tilføje et Par Ord. Jeg ser i de be-
 stedne Summer, der ere opførte i dette Lov-
 forslags § 4, ikke et Bevis paa, at Forslags-
 stillerne have været karrige over for disse
 gamle Hædersmænd, men meget mere et
 Vidnesbyrd om, at det er Forslagsstillerne
 Duffe og Vilje at faa dette Forslag
 gennemført. Saaledes ser jeg paa disse
 smaa Summer, og for saa vidt maa
 jeg anerkende det berettigede deri. Jeg
 tænkte, da jeg saa paa disse smaa

Summer, at det var Meningen, at de ogsaa
 skulde have den Alderdomsunderstøttelse, som
 omtales i § 5. Det forekommer mig dog,
 at disse Understøttelser burde være saa store,
 at ikke nogen anden Understøttelse skulde
 blandes sammen med dem. Det kan imid-
 lertid have sine store Bønseligheder af
 Hensyn til den finansielle Betydning, For-
 slaget kan faa. Hvis de Tal, som den ærede
 Finansminister fremsatte, ere rigtige, maa
 jeg indrømme, at man maa være noget for-
 sigtig. Dog tror jeg, naar man tager
 Hensyn til, at det er meget smaa Beløb, at
 der vil blive altfor stort et Spring imellem
 de to Klasser paa 200 Kr. og 100 Kr.;
 men det er noget, der kan ændres, hvis
 Forslaget kommer til Udvalg, hvilket jeg
 antager er Forslagsstillerne's Mening. Der
 kan dette og andre Spørgsmaal blive af-
 gjort. Men hvad der for mig er Hoved-
 sagen, og hvad der vil blive det vanskeligste
 Spørgsmaal, er det Beløb, som det vil koste
 at gennemføre Forslaget. Finansministeren
 udregnede jo, at det vilde blive over 4 Mil-
 lioner. Men jeg skal dertil bemærke, at der
 ingen Tvivl er om, at mange af de Mænd,
 der have deltaget i disse Felttog og gennem-
 gaaet de Anstrengelser og Lidelser, som de
 førte med sig, have lidt Tab paa deres
 Sundhed og Livskraft, uden at det er blevet
 dem muligt at faa Del i de Understøttelser,
 der gives til Krigsinvalid. Jeg er vis
 paa, at de ikke have den samme Levetid,
 som Folk i Almindelighed. Vi kende alle
 godt disse gamle Krigsmænd og vide, hvor-
 mange af dem, der gaa med en Svaghed,
 som der ikke er Tvivl om hidrører fra den
 Tid, de deltog i Krigen. Der kan derfor
 ikke være Tvivl om, at deres Levetid ikke
 kan beregnes paa samme Maade, som et
 almindeligt Menneſtes. Jeg tror heller ikke,
 at det er rigtigt at regne, at Halvdelen af
 samtlige Krigere ville falde ind under Loven.
 Men selv om det skulde blive et meget stort
 Beløb, er det meget rigtigt, hvad den ærede
 Ordfører for Forslagsstillerne fremhævede,
 at dette Beløb i alt væsentligt vil komme
 Kommunerne til gode gennem en mindre
 Udgift, dels til Alderdomsforsørgelse og dels
 til det offentlige Fattigvæsen. Jeg vil derfor
 anbefale og være overordentlig glad ved, at
 Forslaget tages under velvillig Overvejelse
 af Tinget. Jeg synes, at vi skulde disse
 gamle Krigere at vise dem den Hæder at
 give dem en saadan Understøttelse. Det vil
 ikke alene bidrage til at afhjælpe mange
 Savn og megen Nød i fattige Hjem, men
 ogsaa være en Ære for den lovgivende
 Magt at sætte et saadant Forslag igennem.